

Drie gedichten

Stem

Waar praatten we over? Het antwoord
ontschiet me. Al die onvoltooide zinnen,
pauzes; stilte. Onze uren daglicht
en de zon almaar zien ondergaan. Nachten
dat we zwommen in de pijnbomenbaai,
doken met de schildpadden.
En wat als ik denk aan je stem:
een uitstorting van parels in het water,
lipletters en glijders lichter dan zuurstof,
de vloeibare klinkers die hoorden
bij nacht en water;
een stem bepoederd met fijn wit zand,
die tussen pijnbomen roept:
een onwaarschijnlijke nachtvogel
alleen in een reusachtig woud.
Je stem was je enige pantser,
een paradox onder de stemmen,
bijna altijd aan het breken,
haast gebroken, haast
doorbrekend. Jaren later
hoor ik je stem in dromen,
zacht en plagend wek je deze
rampzalige emoties, alsof
er een gat wordt geboord door
mijn plexus, en de zonnemelk
eruit gezogen door een rietje.
's Ochtends sta ik naakt te kijken
naar het gat in mijn middel,
steek er mijn vingers in,
en ik zeg: 'dit heeft je stem gedaan.'
Maar dat is niet waar. Mijn herinnering
aan je stem: die berokkent de schade.

Snakken naar zout

Herinner ik me jou straks in het bleke gele licht,
als een vis die mijn mond, als een virus
dat mijn bloed, een angst die mijn buik binnendringt?
Herinner ik me jou straks als een catastrofe
die tussenbeens raasde, scherpe tandjes in mijn lip,
gezouten tong waar mijn tong gek op was?
Je hebt die kleine diefstallen nooit opgebiecht:
mijn moeders ring, het standbeeld uit Knossos,
het medaillon voor het haar van de kinderen
die we nooit kregen. Kijk, je komt mijn botten stelen,
witte tandjes, een ketting van gekleurde stenen,
venus- en mosselschelpen om je middel,
een enkelband van emerald. Maar nu je terug bent
gegaan naar de zee, kan ik je wreedheid vergeven,
je woedende buien, je haken naar wraak,
herinner me in plaats daarvan jouw huid
op mijn huid, hoe je naar me keek die middag
in de grot aan zee: buiten tierden meeuwen,
een bende kwaaië schuldeisers in een verder vreselijk
stil geworden wereld. En jij, genesteld in
het witte zand, gevangen in de netten die ik knoopte
met een devote ernst, veranderde volstrekt in zout.

In het paleis

Ik wou mijn geheime waterverhaal vertellen,
maar weet je, het is een en al afval
en doorweekte praat, zoals dit waden
door weerzinwekkend spoelwater,
volgelopen corridors en sloppen,
holten en passages die hun zootje
wrakhout van kamer naar kamer dragen.
Het is alsof we een paleis bewoonden
waar de valuta der wellevendheid
doordrenkt was, aangespoelde resten,
oude kleren, rottend eten, lijken,
en 's konings troon die langzaam
door de zondvloed tolde
als een krab met houten leden:
ratten sprongen van een leuning
naar de dobberende luchter,
slangen glinsterden over het oppervlak
als moeizame bewegingen
van de geest bij dageraad.
Al onze energie gaat op
aan waden tot ons middel, domweg waden
door deze rampzalige zaal,
maar de koning zelf ligt zat
bij het venster in de hoogste toren
en zingt zeemansliedjes voor het opgedofte
karkas van zijn koningin.

-

Deze vertalingen zijn het resultaat van een vertaalworkshop georganiseerd door Het beschrijf en Welsh Literature Abroad in Passa Porta, op 15 november 2007.